

Gurierul Justiției Militare

DIRECTOR-PROPRIETAR
MAIOR V. CHIRU

SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

format din

Magistrați, Avocați, și Magistrați Militari.

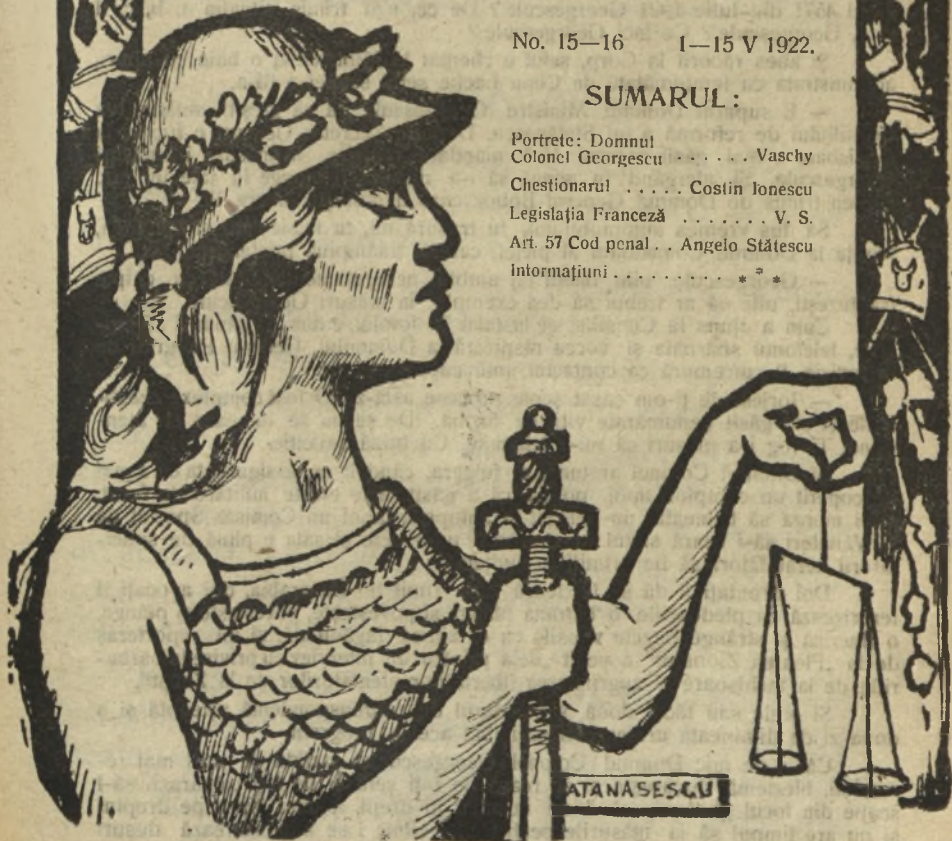
REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, Strada Tunarilor No. 50
ABONAMENTE: 100 LEI ANUAL.

RECLAME:
500 Lei Adresele D-ilor Avocați
1000 Lei Instituțiilor Comerciale

No. 15—16   1—15 V 1922.

SUMARUL :

Portrete: Domnul
Colonel Georgescu . . . . . Vaschy
Chestionarul . . . . . Costin Ionescu
Legislația Franceză . . . . . V. S.
Art. 57 Cod penal . . . . . Angelo Stătescu
Informațiuni . . . . . * * *

Bibl. Univ. Cluj

Nr. 1456-1922

PORTRETE

Domnul Colonel Georgescu

Nimeni nu e mai ocupat de cât Primul Comisar Regal al Corpului 2 Armată. De atâtea griji de și e tânăr, și-a zmulș parcă în chinurile cugetărilor, tot părul creinduși o frunte largă ce-i prelungește pleșuvia până la ceafă. Mic și nestâmpărat, i-sau lăsat parcă mai jos de cât trebuie, genunchii de atâtea trespădătură.

Ochii lui mici ca două mărgelușe de opal, licăresc în noapte ca licuricii, străbat zidurile, sfredelesc ungherele, răscolesc sufletele, fiindcă stăpânul lor, știe tot și vede tot.

De atâtea muncă... subalternilor abea le-au rămas piele și osul, Maiorul Cârstea a devenit invalid; Arifeanu gata să și ea câmpii, Cernat ese la pensie când o sfârși procesul Comuniștilor, Buruiană sa uscat și Domnul Colonel Georgescu resminte adânc, truda tutulora.

Secția I-a judecă, secția II-a judecă, comuniștii se judecă, la reformă se judecă, la cabinete se instruește, la grefă se soroceste, la închisoare e grevă, presa stă la pândă, conrenspondența se rezolva și toate astea sub privirile uimite a le șefului, ce par speriate de mecanismul acesta enorm, în cari trosnesc angrenajele roților imense, în cari văjaie prăvălis de ape, în cari hurue fierastruiala joagarilor de pădure, în care flueră sirene de fabrici și huet de furtună ca toate să se transforme într'un duș supțire și rece când generalul îl i-a la socoteală:

— De ce nu sa judecat procesul lui Popescu, Georgescule? De ce nu sa terminat instrucția lui Ionescu, Georgescule? De ce nu sa răspuns la ordinul 4571 din Iulie 1921 Georgescule? De ce, n'ai trimis situația a, b, c, d și e, Georgescule? Ce faci Georgescule?

Și abea răcorit la Corp, șeful e chemat la Minister la o baie cu aburi, administrata cu feminitate de Conu Lache șeful secției a III-a.

— E suparat Domnul Ministru Georgescule că sa greșit constituirea Consiliului de reformă a lui Ștefănescu. Domnul Secretar General e foc că la închisoare a mai găsit oameni fără mandate reinoite. Ia măsuri, ia măsuri Georgescule. Și alergând în goană să i-a măsuri, îl ajunge în cale un plic galben trimis de Domnul General Boboc care îl poștește la ora 11.

Sa dus vremea automobilului, tu trasură nu, tu misie nu, și hai fuga, fuguța la Domnul Comandant al pieței, care îl întâmpină prietenește:

— Georgescule, uite băeții tăi umblă neregulamentar, uite cu chipie franțuzești, uite că ar trebui să dea exemplu, ia măsuri Georgescule.

Cum a ajuns la Consiliu, și instalat în fotoliu, e dus pe gânduri să avizeze, telefonul sbârânia și vocea răspicată a Domnului General Pangrati de la revizie, îl cutremură ca contactul unui curent electric.

— Jorjescule și-om casat șapte procese astăzi. O fost complexe chestiunile și s'o găsit nenumărate viții de formă. De șe nu se lucrează cu atențiune, Ti rog i-a măsuri că mi-e lehamite. Cu bună amciție.

Și Domnul Colonel ar tuna, ar fulgera, când îl sună siguranța că a mai descoperit un complot, apoi poliția că a găsit niște efecte militare de furat, apoi morga să trimeată un delegat la autopsie, apoi un Comisar Special de la Vânători să-i ceară sfatul în dresarea unor acte și sala e plină de solicitorii nerăbdători să fie primiți în audiență.

Doi deputați îi dă să înțeleagă că-l trimit în Basarabia, doi avocați îl terorizează cu pledoariile, o bătrână plânge și povestește, povestește și plânge, o tinerică și strânge buzele vopsite cu o tainică făgăduială, și un reporteras de la „Floarea Zionului“ a venit „deja printru un interviu cu privire la barbariile de la închisoare și zugrumarea libertăților atentatorilor de la Zenat“.

Și orele sau făcut două, și maldarul de conrenspondență așteaptă și a doua zi de dimineața urmează neschimbat acelaș program.

Cât e de mic Domnul Colonel Georgescu sa stafidit de nu-l mai recunoști, blestemă Bucureștii și se roagă de toți șefii și de toți camarazii să-l scape din focul gheenei, că de și licentiat în drept, a uitat aproape dreptul și nu are timpul să ia măsurile pentru care zilnic i se administrează dușuri scoțiene. Of! Bucureștii!

Curierul Justiției Militare

REVISTĂ DE DREPT PENAL MILITAR

DOCTRINĂ   ooo JURISPRUDENȚĂ   ooo LEGISLAȚIE COMPARATĂ
 APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

Autorizată de Marele Stat Major General al Armatei cu ordinul Nr. 594/1921.

Director Proprietar Maior V. Chiru Prim. Com Reg al C. 6 A	SUB CONDUCEREA UNUI COMITET FORMAT DIN MAGISTRAȚI, AVOCAȚI și MAGI- STRAȚI MILITARI	Redacția și Administrația CLUJ Strada Tunarilor No. 50
ABONAMENT ANUAL LEI UNA SUTĂ (100 LEI)		

Chestionarul

O mare lacună a justiției militare o formează chestionarul, întrebările ce Consiliile de război le pune în hotărârile sale la terminarea debaterilor, și în temeiul cărora, stabilind vinovăția sau nevinovăția acuzaților, hotărăsc aplicarea sancțiunilor legale.

Legiuitorul dă în sarcina judecătorilor redactarea acestor întrebări, cerință a legii ce în practică se aplică foarte rar, în majoritatea cazurilor întrebările redactându-se de parchet. Când juriul și redactează singur formularul întrebărilor, sunt mult, mai multe probabilități de anularea hotărârilor, întru cât sunt foarte numeroase condițiunile juridice cerute de legiuitor, ca aceste chestiuni să fie valabile.

Judecătorii ne formând un juriu permanent cu experiență și cu studii juridice speciale, formularea întrebărilor va constitui întotdeauna o foarte grea problemă.

Legiuitorul, prin art. 125 C. J. M., dă anumite direc-

tive asupra alcătuirii acestor chestiuni, directive ce nu sunt suficiente spre a feri deciziunile Consiliilor de războiu, de casare. Indicațiunile legiuitorului privesc ordinea succesivă a legăturii dintre fapta imputată și textul legii, cu toate circumstanțele agravante sau ușurătoare rezultate din împrejurările de fapt.

Așa :

1. Acuzatul este culpabil de fapta ce-i se impută ?
2. Această faptă, s'a comis în cutare, sau cutare circumstanță agravantă ?
3. Această faptă, s'a comis în cutare sau cutare împrejurare, care-l scuză după lege ?

Și dacă inculpatul are mai puțin de 15 ani se mai adaugă și întrebarea :

Acuzatul, lucrata cu pricepere ?

Aceste îndrumări, sunt prea vagi și Consiliul permanent de revizie al Armatei, a creat o serie nesfârșită de motive de casare, din felul în care sau alcătuit întrebările.

Nu există de cât un criteriu doctrinar, rezultat din studii Juridice profunde, pentru formularea întrebărilor și Jurisprudența Casației militare cunoscută în cercul restrâns al parchetelor militare. Judecători militari, ne cunoscând nici doctrina, nici jurisprudența, motivele rezultate din întrebări pentru anularea sentințelor Consiliilor de războiu, rămân ca o primejdie permanentă creind nestabilitatea hotărârilor acestor Consilii.

Întrebările urmează să cuprindă în întregime elementele constitutive decurse din lege pentru faptele imputate, trebuie să fie simple, clare, fără să dea naștere la echivoc, fiindcă răspunsurile la întrebări se dau prin laconicul da sau nu.

Când inculpatul este invinuit de o serie de fapte

de aceeași natură întrebările se alcătuiesc separat pentru fie care fapt, spre a nu fi lovite de complexitate și judecătorii ce în sufletele lor ar înclina pentru un fapt să răspundă nu, iar pentru un altul da, să nu fie obligați din pricina formulărei greșite a întrebărei să răspundă în potriva conștiinței lor.

De exemplu, un inculpat este învinuit de mai multe furturi. Întrebarea nu se va margini la formula:

— Acuzatul soldat Galațan Laurențiu din Regimentul 101 Infanterie este culpabil de faptul de furt, prin aceea că la 5 Ianuarie 1922, prin ascuns și cu cuget de a și însuși pe nedrept a luat de la soldatul Niță Radu din acelaș regiment suma de 15 lei și de la caporalul Șerban Moldoveanu două cămași?

Această formulă este complexă, fiindcă judecătorii din cercetarea împrejurărilor de fapt și ar fi putut forma convingerea că soldatul Gălățan Laurențiu e vinovat pentru furtul cămășilor dar pentru furtul banilor nu.

Și atunci judecătorii cum vor putea răspunde, când formula da, sau nu, este obligatorie, și ori care ar fi răspunsul lor, soluțiunea dată este conrespunzătoare ambelor fapte. Pentru acuzat, răspunsul judecătorilor astfel formulat constituie un prejudiciu din presimțiunea că judecători dacă ar fi răspuns nu la furtul banilor, pedeapsa ce i s-ar fi aplicat numai pentru furtul cămășilor ar fi fost poate cu totul alta de cât aceea ce i-s-a aplicat.

Astfel că în mod logic, întrebarea arătată mai sus, trebuie să fie formulată prin două întrebări.

Și variațiunile isvorâte din această ordine de idei sunt foarte numeroase.

Un pricipiu foarte cunoscut este acela că legile penale sunt de strictă interpretare. Legiuitorul penal mi-

litar, de sigur nu sa gândit la greutatea enormă în aplicarea Codului de justiție militară când la formulat în cadrul a 270 de articole, și nu sa gândit la posibilitățile înființe de anularea hotărârilor instanțelor militare, rezultate tocmai din principiul strictei interpretări.

Indreptarea acestei lacune, o vom afla tocmai în învățătura acestui principiu.

Dacă legiuitorul militar, cu ocaziunea apropiatei modificări a Codului de justiție militară, va păstra sistemul răspunsurilor nemotivate, rezumate la da și nu în privința culpabilității, spre a nu mai da loc la nici un fel de interpretare și de analogie cu alte legislații penale, va înscrie în lege toate faptele ce se presupune că le-ar putea săvârși infractorii justițiabili de tribunalele militare, după cum a făcut legiuitorul austro-ungar, și nu vom mai avea nevoie să ne împrumutăm, pentru faptele neprevăzute în Codul Justiției Militare, la Codul Penal comun și la procedura lui cum este sistemul în prezent.

Cu această ocaziune, toate garanțiile unei bune judecăți ce legiuitorul ar intenționa să le rezerve acuzaților, să fie înscrise enumerativ și limitativ și numai pentru nerespectarea lor să se poată anula sentințele tribunalelor militare.

Sub fiecare fapt prevăzut să se introducă inovațiunea formulării întrebărilor de culpabilitate, așa cum socotește legiuitorul, ca judecata ce va aplica legea să cunoască cât mai precis voința și intențiunea legiuitorului.

Prin acest sistem foarte simplu, sentințele Consiliilor de Răsboi nu ar mai fi anulabile, celeritatea ce trebuie să călăuzească justiția militară ar deveni o realitate și prestigiul stabilității deciziunilor penale militare definitiv afirmat.

Costin Ionescu,
magistrat.

Legislația Franceză

Codul de Justiție Militară

— Urmare —

ART. 49. — Articolele 27, 30, 31 și 32 din prezentul Cod și Consiliilor de revizie ce au sediul în piețele de războiu asediate sau investite.

Capitolul VI.

Dispozițiuni Comune celor două capitole precedente.

ART. 50. — Dacă există deja în piețele de războiu asediate sau investite, Consilii de războiu sau de revizie, organizațiunea lor e modificată și complectată, dacă e nevoie, potrivit dispozițiunilor celor două capitole precedente.

Notă.

În legislația română aveam corresponsent cu capitolul 5 și 6, traducerea Codului francez, din cari s-a alcătuit Art. 43, 44, 45 și 46. Cu ocaziunea războiului sau abrogat însă aceste dispozițiuni organizându-se Consiliile de revizie de războiu pe alte baze, în noua legislație cunoscută sub denumirea de Titlul 2 Adițional.

O scăpare din vedere a legiuitorului român, a creiat o situațiune specială pentru timpul de pace însă pe teritoriile aflate în stare de asediu. Astfel prin Titlul 2 Adițional sau desființat toate dispozițiunile Codului de Justiție Militară, toate articolele ce priveau organizarea și funcționarea Consiliilor de războiu și de revizie în teritoriile aflate în stare de Asediu. Prin trecerea Armatei pe picior de pace și conform art. 30 Titlul 2 Adițional, acest titlu nu se mai aplică și Curțile Marșiale ce constituiau instanțele de războiu, nu mai funcționează.

De și după trecerea Armatei pe picior de pace, sau declarat teritorii întregi în stare de asediu, nu mai avem nici legis-

lația veche din Codul Justiției Militare ce governa aceste teritorii și nici legislația specială a Titlului 2 Adițional, rămânând numai aplicațiunea Legei Stărei de Asediu de către Consiliile de războiu în organizarea lor de pace.

TITLUL III.

Despre Pretori

ART. 51. — Când o armată se află pe un teritoriu strein, mării pretorii, și pretorii, deosebit de atribuțiunile lor de poliție ce le sunt încredințate prin regulamentele militare, îndeplinește și o jurisdicțiune a cărei limită și organizare e siatornicită de prezentul cod.

ART. 52. — Marele Pretor, exercită jurisdicțiunea sa, fie prin el însuși, sau prin Pretori, pe tot teritoriul ocupat de armată și pe flancurile și în spatele armatei.

Fie care pretor, exercită jurisdicțiunea sa în Divizia sau Detașamentul din care face parte precum și pe flancurile sau în spatele acestei Divizii sau acestui Detașament.

Marele Pretor, precum și Pretorii, judecă singuri ajutați de un grefier, pe care și-l alege dintre subofițerii sau caporalii de jandarmi.

Notă. Legea română înainte de 1916, adoptase instituțiunea Pretorilor după organizarea franceză, traducând textele art. 51 și 52 C. J. M. F. în articolele 47 și 48 C. J. M. R. În Decembrie 1916 prin înființarea Titlului 2 Adițional se organizează serviciul Marelui Pretorat și al Pretoratelor, destinându-se pentru aceste instituțiuni mixte de poliție și judiciare, în mod precis, numai ofițeri din corpul jandarmeriei rurale, Marele Pretorat fiind rezervat Inspectorului General al Jandarmeriei rurale.

În această lege nouă sau admis în funcțiunile de pretori și ofițerii de rezervă din alte arme de profesiune însă magistrați sau avocați, ce au un stagiu în barouri de 10 ani; iar pentru zona interioară a armatei dintre judecătorii de ocol sau de tribunal ori avocați cu stagiu de 10 ani, în armată chiar fără a fi ofițeri de rezervă și fără să facă parte din vre'un element al armatei.

Marelui Pretor i-s'au mai dat și atribuțiuni de inspector al

tuturor pretoratelor precum și competența de a instrumenta și judeca pe teritoriul oricărui pretorat și în locul oricărui pretor.

Instituțiunei pretorilor, legiuitorul român, pe lângă competența judiciară penală și polițienească, i-a atribuit și competența de natură civilă în judecarea daunelor întrese până la 1000 lei daune rezultate din infracțiunile supuse judecăței pretorilor.

Această inovațiune, în contradicție cu organizarea Justiției Militare căreia nu i-s'a atribuit decât acțiunea penală, a fost absolut necesară și în special în zonele de operațiuni. unde în cele mai frecvente cazuri întreg aparatul judiciar civil nu putea funcționa și daunele provocate prin infracțiunile căzute în competența pretorilor nu s'ar fi putut repara.

Maximul pedepselor aplicate de pretori a fost stabilit la 1 an închisoare corecțională și 2000 lei amendă. Toate celelalte fapte ce potrivit organizării acestei instituțiuni ar cădea în competența pretorilor, pe cari însă comandantii marilor unități, transformați prin lege în legiuitori ad hoc le prevăzuse cu pedepse mai mari de un an închisoare corecțională, se defereau Curților Marțiale.

Legiuitorul din 1916, a mai introdus o inovațiune, în titlul 2 Adițional, lăsând în atribuțiunea comandanților de mari unități să creieze fapte noi și sancțiuni noi, fapte ce nu au fost prevăzute de legiurile existente, dar cari ar rezulta în timpul războiului și prin producerea lor s'ar primejdui ori ar fi daunatoare Armatelor naționale.

Aceste fapte ca pedepsele lor, se aduceau la cunoștință publică prin ordonanțe date de comandanții marilor unități.

Instituțiunea Pretorilor ca organ de judecată, pronunță sentințe în primă și ultimă instanță, fără drept de apel sau de recurs și având și atribuțiunile organelor de executare încasând amenzile pronunțate, sumele vărsându-le la tezaur.

Prin trecerea armatei pe picior de pace, Pretoratele au fost desființate.

V. S.

Art. 57. Cod. penal

Apărarea, în fața Consiliilor de Război, dela un rând de vreme, își sprijină pledoaria prin interpretarea „ad libitum“ a articolului 57 c. p., în multiple și dubioase cazuri, spre a obține achitarea acuzatului, aducând în sprijinul lor, chestiuni noi în psihiatria modernă tocmai pentru că legea penală nu prevăzuse boalele sau turburările voinței, și nu se gândise la nebunia morală etc., stări ce pot aduce ireponsabilitatea totală sau parțială a infractorului.

După felul cum este redactat art. 57 c. p. coresp. 64 c. p. francez, instanțele judecătorești s'au simțit nevoite să dea diferite jurisdicțiuni, având în vedere tocmai lacunele ce le are articolul, așa că în cadrul lui trebuie să punem și contravențiile comise de un ne-

bun deși legea nu o spune.

Discuția s'ar fi curmat dacă legiuitorul ar fi spus „nu este infracțiune...“ în loc de „nu este nici crimă nici delict...“

Din acest punct de vedere art. 76 capit. VII c. p. maghiar este superior art. 57 c. p. rom.

Legiuitorul român introducând art. 57 în cod după 64 al penalului francez, înscrie *faptul săvârșit în stare de smintire*“, dând naștere la tot felul de definiții pentru explicarea cuvântului, Ilustrul nostru profesor de drept penal *dl Iulian Teodorescu* „îi dă următoarea definiție: „Expresiunea smintire (dementia) însemnează lipsa de rațiune, inconștientă, incapacitatea de a dirige actele sale și de a le prevedea consecințele.“

Ori tocmai această apli-

care ne dă posibilitatea să vedem multiplele cazuri pe cari legea nu le prevăzuse. Vom face la locul nimerit enumerarea diferitelor boli nervoase ce ar putea atrage imposibilitatea totală sau parțială a infractorului, ocupându-mă mai mult de ele, decât de dovedirea neresponsabilității nebunului propriu-zis, asupra căruia legea s'a pronunțat categoric, așa că nu vom mai examina de ce legiuitorul nu a dorit să pedepsească infractorul nebun, decât în trecut.

Prin „nu se socotește nici crimă nici delict, faptul săvârșit... în ori care altă stare de pierderea usului rațiunii sale prin cauze independentența de voința sa“ legiuitorul a vrut oare să introducă în el toate cazurile de pierderea rațiunii?

Da, dar trebuie 1. să se bazeze pe cauze independente de voința sa.

2. Ca alterația mintală să fi fost în timpul acțiunii.

Dar pentru ca pericolul

social să fie înlăturat prin nepedepsirea lui, autoritatea judiciară sau administrativă, cele chemate ca să trimită pe nebuni criminali în anumite stabilimente ca să-i îngrijească și să-i depărteze de societate pentru care sunt periculoși.

Când se ivesc cazuri de vădită nebunie a acuzatului, Comisarul regal este dator să dea ordonanță de neurmărire trimitând bolnavul la spitalul militar sau ospiciu.

Dar dacă nebunia s'a declarat post comiterii infracțiunii? Instrucțiunea va fi suspendată până la însănătoșirea acuzatului.

Direcția închisoarei seizează Consiliul de război, Comisarul Regal transmite ordinul raportorului de încetarea instrucției.

Intrucât Comisarul Regal transmite toate piesele raportorului. Art. 94 c. p. m. Se anexează la dosar certificatul medical.

Quid după condamnare?
Directorul închisoarei sezi-

zează medicul, acuzatul este internat. Timpul petrecut în spital i se scade din pedeapsă.

Naște întrebarea : Ce se întâmplă când condamnatului i s'a schimbat amenda în închisoare, și în timpul executărei, înnebunește ?

Când este vorba de amendă, alterația mintală nu suspendă pedeapsa, ea curge, dar nebunul este internat, când pedeapsa este privativă de libertate, ori amenda transformându-se în pedeapsă privativă de libertate, urmează în acest caz ca condamnatul să fie internat și timpul petrecut în spital să-i fie scăzut din zilele de pedeapsă.

După această scurtă dare de seamă, să trecem la turburările nervoase funcționale să vedem în ce măsură pot fi introduse în înțelesul larg al interpretărei art. 57 c. p. mai ales când o parte din clienții Cons. de Răsboi, au suferit boli nervoase sau mintale în

timpul și datorită războiului.

Asupra aceluși punct, raportorul trebuie să fie cu mare băgare de seamă la instruirea acuzatului și judecătorii la aplicarea pedepsei, întrucât experiența a dovedit nenumărate cazuri în cari șiretenia acuzatului au indus în eroare pe unul și dibăcia avocatului pe celălalt.

Turburările nervoase funcționale din cursul războiului au fost excelent tratate de dnii dr Devaux și dr Pitulescu în broșura cu titlul anunțat mai sus, și din care putem vedea manifestările bolnavilor adevărați de cei prefăcuți, așa bolnavi funcționali creatori, cari au inventat boala, responsabilitate complectă și chiar circumstanță agravantă.

2. Funcționarii exageratori ei au exagerat turburările ce le-au avut odată, responsabili totali.

3. Funcționarii perseveratori cari cultivă tulburarea etc. dacă au comis infrac-

țiunea în timpul tulburărilor funcționale, quasi responsabilitate, tocmai pentru că ulterior sunt perseveratori.

Infracțiunea comisă în faza de comoție

a) comoția fizică neresponsabilitate totală;

b) comoția nervoasă (șocul nervos) după diferite manifestări, neresponsabilitate după stare de emotivitate la uni cu neurasteniforme, la alți cu confuzii mintale pân'la supoare, sau automatism ambulator inconstient (fuga din fața inamicului) ori câta lepsia de spaimă sub formă de ex: de manifestări catatonice sau beția emoțională sau nebunia propriu zis.

II. *Infracțiunea comisă în faza de emoție* „caracterizată printr'un număr de reacții afective intelectuale și motorii care variază cu intensitatea emoției sau instalată treptat. Preocupările bolnavulul crează o stare de neurastenice și datorită autosu-

gestiei amplifică și complică boala creând și fixând definitiv turburările funcționale“¹⁾

Majoritatea infracțiunilor comise în această categorie sunt scuzabile dar medicul legist este cel chemat să se pronunțe, pentru că practica a dovedit că printre mulți bolnavi adevărați se profilesc și mulți șarlatani, dar și în faza de exagerare putem găsi așa zisa simulație morbidă care de multe ori este inconstientă și involuntară de aceea trebuie să se facă o deosebire între *emotivi* și poltroni pentru că la cei dintâi putem găsi crize emotive foarte puternice cari să-i scape de rigorile legii, însă cum am spus la început se cere ca tulburarea uzului rațiunii să fi fost în timpul acțiunii și să fie clar dovedit că au lucrat fără discernământ, altfel nu poate intra în cadrul art. 57 c. p. ci cel mult să i-se aplice o circ. atenuantă.

1) Turburări nervoase funcționale.

De regulă, medicul trebuie să se pronunțe, ori de câte ori se învoacă un atare motiv.

Infracțiunile comise în timpul unei tulburări nervoase funcționale, numai atunci vor intra în litera art. 57, când ele au fost comise în timpul și din cauza tulburării nervoase, judecătorul nu trebuie însă să fie prea bine voitor cu acuzatul, când există puncte de îndoială ci înainte de-a da verdictul să se consulte expertiza medicală, singura cale științifică și dreaptă cari va putea indica sau micșora imputabilitatea.

Diverse specii de alienații mintale¹⁾

I. Inbecilitatea împărțită în idiotie și inbecilitate stricto-senso sau c'o singură numire, degenerați inferiori. Acești degenerați inferiori sunt împărțiți în 3: a) extra-socialii, responsabili, asocialii, responsabili și antisocialii în clasa cărora găsim pe nebunii

morali singuri cărora li se aplică articolul 57.

Nebunia propriu zisă se subdivide în demență și mânie cari dau *persecuția delirantă* neresponsabilitate totală chiar când infracțiunea s'ar fi comis în intervalele lucide.

Mania la rândul ei are și ea mai multe specii de boale și anume *halucinații*, (credința în senzații inexistente, ale auzului, vederii etc.) *iluzioniștii* (fâlșe apreciere a senzațiilor reale) fie generală ca polymania sau partiala monomania de ex. monomania persecuției.

Însfârșit o monomanie se mai poate produce fără delir, fără semn exterior care să-i dea naștere, și sub numele de nebunie rațională sau instinctivă, conștând într'o idee fixă și dominantă contra căreia reacțiunea nu este posibilă. Toți sunt iresponsabili.

Impulsivii, au forme larvante diferite de nevropatie

¹⁾ După Vidal pag. 301.

sau nebunia ereditară sub forma impulsivilor morbide, obsesiunile iresistibile ca impulsivitatea homicidă, pyromani (ideea obsedantă a focului, kleptomanii, psychopothii senzuale cu toate formele lor anormale ca sadisme, marochisme, fetichisme, necrophilia, bestialitatea, enhilitionisme, etc.)", atrag responsabilitate apărtașă, inclinăm însă pentru internarea lor în ospiciu spre a fi puși sub directă observare și tratament al medicului legist, decât de a fi condamnați să stea în închisori.

Nevropașii. 1. înfracșionea comisă în criza convulsivă nu trebuie pedepsită.

2. Histeria sub diferite forme atrage atenuarea pedepsei, afară de nebunia isterică care atrage iresponsabilitatea totală.

3. Dedublarea personalității neresponsabilitate, actele comise însă în viașă normală pot fi pedepsite. Dar e greu însă să se afle când încetează faza morbidă. Internarea acuzatului.

Somnambulismul natural, neresponsabilitate Hipnotismul contro-versă. Asupra acestui punct va face obiectul unui articol aparte.

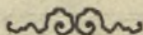
Neurastenia atrage quasi responsabilitate afară de cazuri excepționale când devine morbidă și iresistibilă și atrage neresponsabilitatea.

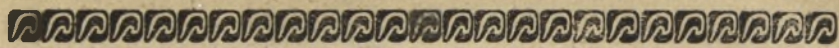
Beșia și alcoolismul contro-versă art. 57 cp. nu-l prevede va face obiectul unui articol aparte.

Cam asta ar fi în trăsături generale. Indicile după cari putem să înșelegem art. 57 cp.

Angelo Stătescu,

advocat.

INFORMAȚIUNI

Sa pus sub presă și va apare în curând cursul de: „Justiție Militară” predat de directorul nostru la școalele militare de ofițeri din Oradea-Mare.

* * *

Pentru instruirea și judecarea tuturor afacerilor aflate la Consiliile de războiu din țară, Ministerul de Războiu a hotărât să prelungească datasarile ofițerilor din justiția militară ce nu au fost încă trecuți în cadre, pe încă un termen de șase luni.

* * *

Pentru încadrarea viitoare a Consiliilor de războiu, e vorba ca Ministerul de războiu, cu ocaziunea avansării la gradul de Sub-Locotenent a elevilor școalelor militare, să destine un număr însemnat dintre cei ce au studiile de liceu complete repartizându-i, Consiliilor de războiu de pe lângă Corpurile II, IV și VI armată în garnizoanele cărora se află facultăți de drept și să-i încrie la aceste facultăți spre a se forma dintre ei viitorii magistrați militari. Măsura aceasta înseamnă un progres smiritor în justiția militară, pentru care am luptat și noi din răzputeri. Bugetul nu va fi încărcat, ofițerii studenți fiind încadrați în personalul inferior al parchetelor militare.

* * *

Prin numirea Domnului General Pangrati în funcțiunea de Președinte al Consiliului permanent de revizie al Armatei, i sau atribuit de drept și prerogativele de Inspector General al Justiției Militare.

